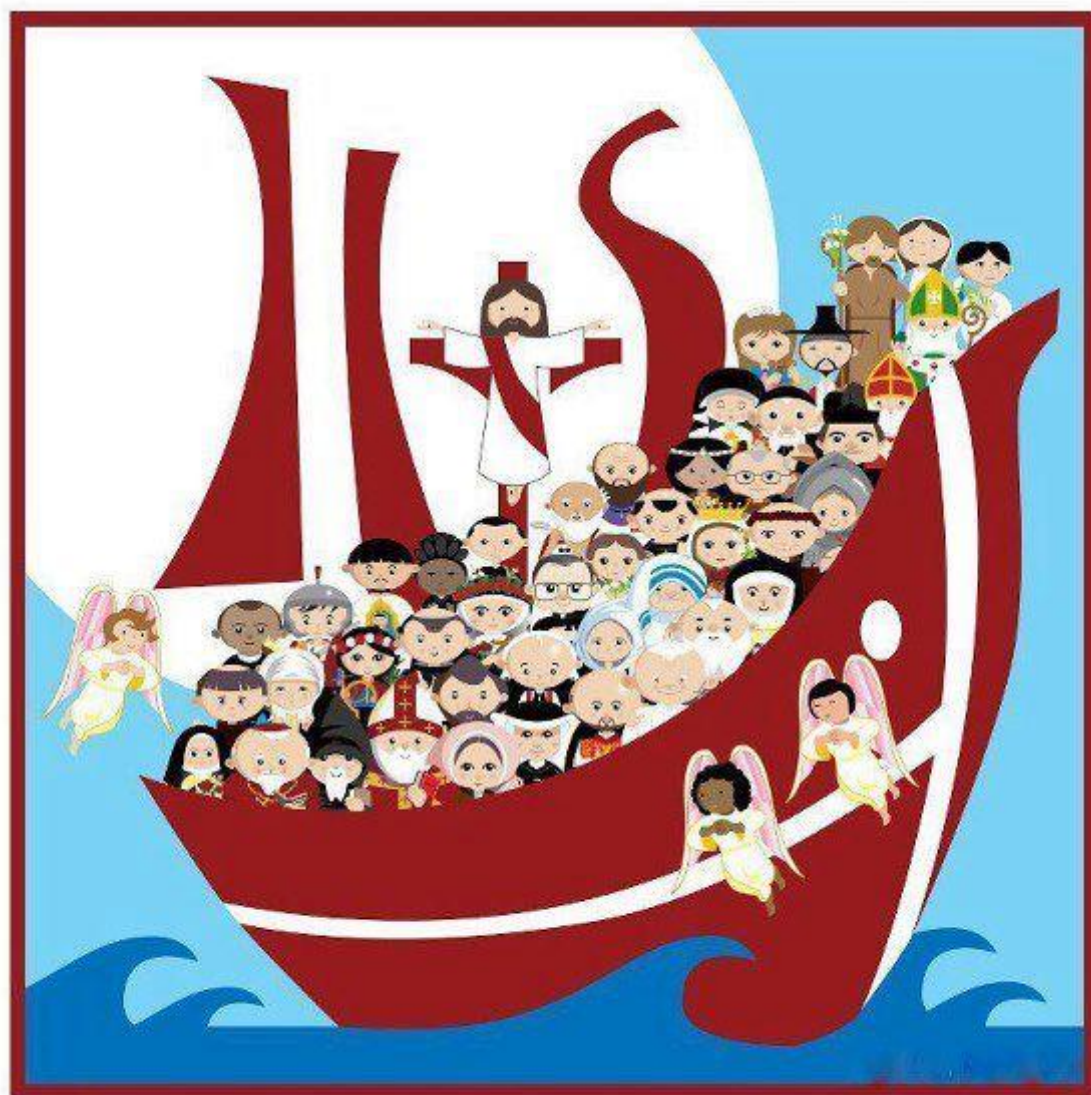

PAPA FRANJO

Isusovo uzašašće na nebo

*Papin kateheza na općoj audijenciji
u srijedu 17. travnja 2013.*

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U Vjerovanju nalazimo tvrdnju da je Isus "uzašao na nebo, sjedi s desne Ocu". Isusov zemaljski život ima svoj vrhunac u događaju uzašašća, kada prelazi s ovoga svijeta Ocu i biva uzdignut njemu zdesna. Koje je značenje toga događaja? Koje su njegove posljedice za naš život? Što znači promatrati Isusa koji sjedi s desne Ocu? Pustimo da nas u tome vodi evanđelist Luka.

Pođimo od trenutka u kojem Isus odlučuje krenuti na svoje posljednje putovanje u Jeruzalem. Sveti Luka bilježi: "Kad su se navršili dani da bude uznesen, krenu Isus sa svom odlučnošću prema Jeruzalemu" (Lk 9, 51). Dok "uzlazi" u Sveti grad, gdje će se dogoditi njegov "izlazak" iz ovoga života, Isus već vidi cilj, Nebo, ali zna dobro da put povratka u slavu Očevu prolazi kroz križ, po poslušnosti Božjem naumu ljubavi prema čovječanstvu. U Katekizmu Katoličke Crkve kaže se da "uzdignuće na križ označuje i navješćuje uzdignuće u Uzašašću na nebo" (br. 661). I nama u našem kršćanskom životu mora biti jasno da ulazak u Božju slavu zahtijeva svakodnevnu vjernost njegovoj volji, i onda kada to iziskuje žrtvu, i onda kada to traži da katkad promijenimo svoje planove. Isusovo uzašašće se konkretno dogodilo na Maslinskoj gori, blizu mjesta gdje se povukao na molitvu prije muke da ostane u dubokom jedinstvu s Ocem: tu ponovno vidimo da nam molitva daje milost da u svom životu budemo vjerni Božjem naumu.

Na kraju svoga Evanđelja, sveti Luka opisuje događaj uzašašća na nebo na vrlo jezgrovit način. Isus svoje učenike "izvede do Betanije, podiže ruke pa ih blagoslovi. I dok ih blagoslivljaše, rasta se od njih i uznesen bi na nebo. Oni mu se ničice poklone pa se s velikom radosti vrate u Jeruzalem" (24, 50-53); tako kaže sveti Luka. Želim ukazati na dvije stvari u tome izvješću. Prvo: tijekom svog uzašašća Isus podjeljuje svećenički blagoslov a učenici izražavaju svoju vjeru prostracijom, kleknuvši pred njim pognute glave. To je prva važna točka: Isus je jedini i vječni Svećenik koji je svojom mukom prošao kroz smrt i grob i uskrsnuo te uzašao na nebo; on je kod Oca, gdje nas trajno zagovara (usp. Heb 9, 24). Kao što kaže sveti Ivan u svojoj Prvoj poslanici, on je naš zagovornik: kako je lijepo to čuti. Kada je netko pozvan od suca ili ide na sud prvu stvar koju učini je da potraži nekog odvjetnika koji će ga braniti. Mi ga već imamo i on nas brani uvijek, brani nas od đavolskih zamki, brani nas od nas samih, od naših grijeha! Predraga braćo i sestre, imamo toga zagovornika: ne bojmo se otići mu i tražiti oprostjenje, tražiti blagoslov, tražiti milosrđe! On nam uvijek oprašta, on je naš odvjetnik: on nas uvijek brani! Ne zaboravite to! Isusovo uzašašće na nebo daje nam upoznati tu tako utješnu stvarnost za naš životni put: u Kristu, pravom Bogu i pravom čovjeku, naše je čovječstvo doneseno pred Boga; on nam je otvorio prolaz; on je poput predvodnika na užetu koje služi za uspinjanje na planinu, koji je došao do vrha i poteže užu da nas privuče sebi i dovede Bogu. Ako povjerimo svoj život njemu, ako pustimo da nas on vodi budimo sigurni da smo u sigurnim rukama, u ruci svoga spasitelja, svoga zagovornika!

Drugo: sveti Luka izvješćuje da su se apostoli, nakon što su vidjeli Isusa kako uzlazi u nebo, vratili u Jeruzalem "s velikom radosti". To nam se čini pomalo čudnim. Općenito,

kada se zauvijek odvajamo od svojih dragih, od naših prijatelja a posebno zbog smrti, obuzme nas žalost, što je sasvim prirodno, jer više nećemo vidjeti njihovo lice, nećemo više čuti njihov glas, nećemo više moći uživati njihovu ljubav, njihovu prisutnost. Evanđelist, naprotiv, ističe duboku radost apostola. Zašto? Upravo zato jer će, pogledom vjere, oni shvatiti da, premda uzet njihovim očima, Isus ostaje zauvijek s njima, ne napušta ih i, u Očevoj slavi, podupire ih, vodi ih i zagovara za njih.

Sveti Luka opisuje događaj uzašašća također na početku Djela apostolskih, da istakne kako je taj događaj poput spona koja veže i povezuje Isusov zemaljski život sa životom Crkve. Ovdje sveti Luka spominje također oblak koji otima Isusa pogledu učenikâ, koji su ostali promatrati Krista koji uzlazi Bogu (usp. Dj 1, 9-10). Pojavila su se tada dva čovjeka u bijeloj odjeći koji ih pozivaju da ne stoje i gledaju u nebo, već da jačaju svoj život i svoje svjedočanstvo sigurnošću da će se Isus vratiti na isti način na koji su vidjeli da uzlazi na nebo (usp. Dj 1, 10-11). To je upravo poziv da pođemo od kontemplacije Kristova gospodstva da bismo dobili od njega snagu da nosimo i svjedočimo evanđelje u svakodnevnom životu: kontemplirati i djelovati, ora et labora, uči sveti Benedikt, i jedno i drugo je nužno u našem kršćanskom životu.

Draga braćo i sestre, uzašašće ne znači Isusovu odsutnost, već nam kaže da je on živ među nama na jedan nov način; nije više na nekom točno određenom mjestu u svijetu kao što je to bio prije uzašašća; sada je u Božjem kraljevstvu, prisutan na svakom mjestu i u svakom vremenu, bliz svakom od nas. U našem životu nismo nikada sami: imamo toga zagovornika koji nas čeka, koji nas brani. Nismo nikada sami: raspeti i uskrsli Gospodina nas vodi; s nama su mnoga braća i sestre koji u tišini i skrovitosti, u svojem obiteljskom životu i na radnome mjestu, u svojim problemima i teškoćama, u svojim radostima i nadama, svakodnevno žive vjeru i donose, zajedno s nama, svijetu vladavinu Božje ljubavi, u Kristu Isusu koji je uskrsnuo, uzašao na nebo, koji nas zagovora. Hvala!